

DIAGONAL

Lluís Balsells

Editorial Trípole

TRÍPODE

Títol: *Diagonal*

Primera edició: setembre de 2019

© Lluís Balsells

© D'aquesta edició: Pilar Blasco Prim. Editorial Trípede.

Carrer Aribau, 114, ent.4a. Barcelona, 08036.

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Foto de la solapa: M.Àngels Cabarrocas

Impressió: Romanyà Valls

Imprès a Catalunya

ISBN: 978-84- 120651-1-4

Dipòsit legal: B 20202-2019

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb el permís dels seus titulars, a part de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne fragments.

Capítol 1

La Camile Lognon ascendia a les altures —de fet, a la quarta planta del número sis del carrer Rougemont— enquibida en un ascensor diminut que esbufegava com si l'estiguessin desballestant. Va obrir els dos panys de l'apartament B i va penjar la jaqueta a l'armari del rebedor. Va seure a la cadira que hi havia al costat del mirall de cos sencer, es va treure les sabates i es va embolcallar els peus amb uns mitjons vermells. Quin descans, va dir. El terra, de parquet, s'eixamplava cap a una sala gran. Va deixar la motxilla al sofà i en va treure un plec de fulls. Gairebé tota l'habitació —sense cap televisor a la vista— estava envoltada de prestatgeries amb llibres. La reproducció del Toulouse-Lautrec trencava el color blanc de l'únic pany de paret lliure. Ja soc a casa, va dir adreçant-se al quadre. Va deixar els papers sobre l'escriptori que hi havia al costat del balcó. La darrera avaluació, va pensar. Un cop corregits els exàmens hauria de determinar les qualificacions finals, fixar el calendari de revisió, suportar amb paciència tota la col·lecció d'excuses i justificacions habituals de cada curs, publicar l'acta

definitiva i per fi, començar les vacances. Com cada any aniria a Albi, a casa dels pares. Ja en tenia ganes. Necessitava deixar enrere la rutina, recuperar espais de llibertat, descansar. Va engegar el reproductor i, al ritme de la música, va anar lliscant sobre la fusta neta i polida —culejava amb gràcia— fins que va arribar a la cuina. Estava a punt d'obrir la nevera, quan va sonar el timbre.

—Sí? —va dir des de l'interfon.

—Hola, maca. Soc jo.

La Camile va posar els ulls en blanc.

—T'obro —va contestar sense gens d'entusiasme.

Es va contemplar al mirall. La cabellera, deixada anar tal com queia, li encerclava l'oval facial on ressaltaven uns ulls marrons. Era una dona interessant fins i tot quan no pensava en res, com ara. Tothom li deia que s'assemblava a la Juliette Binoche. Es va adonar que duia els tres primers botons de la camisa descordats. Se'n va botonar dos mentre els esforços asmàtics de l'ascensor ressonaven cada cop més propers. En sentir el flap-flap de la frenada va obrir la porta del pis. L'home, d'uns quaranta anys, era un somriure tou i esperançat. Li va ensenyar una bossa del Carrefour.

—Espaguetis, Camembert, Bleu d'Auvergne, Cantal, i vi, que segur que no en tens, i una baguette —va dir mentre estirava el coll per fer-li un petó.

Es va deixar besar com si es posés crema de cacau per evitar que se li encetessin els llavis. Li va fer un somriure i li agafà la bossa.

—Havíem quedat per sopar?

—I és clar que no. Si he d'esperar que m'ho proposis...

—Podia haver estat ocupada, o amb algú, o sense ganes de veure ningú. No m'agrada que et presentis així, Benoît —li va dir tan suau com va poder mentre portava la bossa a la cuina.

—Abans t'agradava —ho va deixar caure com si aquest detall fos important.

En Benoît no s'adonava de res, o no se'n volia adonar.

—Au, prepara els teus fantàstics espaguetis mentre jo treballo una estona. He de corregir tot això entre avui i demà. —Va anar cap a la taula de treball i va aixecar el plec d'exàmens com si fos la prova del delicte—. A la nevera hi ha cerveses.

Va seure a la cadira i va endreçar els fulls per justificar la seva retirada estratègica. Li sabia greu per en Benoît que, obedient, havia entrat a la cuineta i començava a remenar estris sense fer gens de soroll, per no molestar. Com es va poder equivocar tant amb aquest home? Tantes xerrades interessants, tants moments compartits a la universitat, en manifestacions, als cafès... i després, un mal dia —una mala nit, per ser més exactes— l'eclosió de la tendresa, la prova de les carícies, l'examen de la passió. Aquelles paraules dites en el moment equivocat en un to més suau, més enganxós, pensava ara. Ella i ell, una mateixa cosa. Tot plegat per, al cap d'uns mesos, haver d'acceptar la conclusió. Benoît: insuficient, sense possibilitat de revisió. S'hi havia esforçat poc perquè no l'estimava prou. En tot cas, no com en Benoît volia. I ell insistint, amb tota mena d'estratègies, sense adonar-se que estaven abocades al fracàs

abans de començar, perquè totes tenien la finalitat d'agradar, d'adaptar-se a ella. I era per aquest motiu, sobretot per aquest motiu, que no les valorava; perquè el que desitjava en realitat era sentir-se desarborada, i això amb ell era impossible.

El primer full d'examen era d'una alumna molt callada, menudeta, que treia molt bones notes, i llavors, pensant en aquella noia, va recular fins a l'estació de tren, a Nanterre. L'andana era plena d'estudiants quan una rossa, menudeta com la seva alumna, va estirar els braços enlaire, va prémer els punys, es va posar de puntetes i va cridar ben fort: Abraçam, sol! Ho va dir mirant al cel, com si esperés una aparició. Devien ser quarts de cinc de la tarda i el sol petava de valent; era un d'aquells dies calorosos de primavera. Els companys de la rossa van esclatar en rialles. Un d'ells, un noi prim i molt alt, se li va atansar. Va inclinar el cap mentre amb el braç esquerre es treia un barret imaginari i amb el dret agitava l'aire fent l'esbós d'un vuit. Van transcórrer uns instants. Ningú deia res. De sobte, va agafar la noia per la cintura i la va mantenir a l'aire —la repassà amb molta atenció, com si la veiés per primer cop— abans d'estrènyer-la contra el seu pit i besar-la als llavis. Els companys van aplaudir i van multiplicar els crits d'entusiasme mentre ella l'abraçava ben fort. La Camile s'ho mirava des de la distància, asseguda al banc, i es va adonar que la pantomima la seduïa, potser per l'espontaneïtat, i es va permetre tancar els ulls i dir fluixet, com havia fet l'altra: Abraçam, sol! I va alçar una mica el cap, amb els llavis en posició de petonejar. Va sentir l'escalfor a la cara i res més.

I en obrir els ulls va dir: Quina llàstima, on és el meu cavaller? Fins i tot va assajar un somriure sorneguer. Com hauria de ser l'home que l'aixequés a ella? Una dona de trenta-sis anys, seixanta-sis quilos i metre setanta-dos d'alçada. Va decidir que havia de ser fort, decidit, tossut, amb ulls i cabells castanys, les mans llargues i primes, les ungles cuidades, el pit com un matalàs, i —deixava campar la imaginació sense restriccions— que tingués alguna petita cicatriu a la cara —una marca Humphrey Bogart—, sarcàstic, punyent, fins i tot un pèl canalla. S'hi recreava. En realitat necessitava un home? Llavors el comboi blanc, blau i vermell va entrar a l'estació i es va oblidar del tema. A La Défense va pujar al vagó aquell paio d'uns trenta anys, clenxinat, amb la barba curta, com descuidada, però molt ben rasurada. La camisa i la corbata a joc. Portava ulleres de pasta i tenia pinta d'executiu, o potser era un comptable a qui agradava vestir bé i aparentar el que no era. Tenia les mans llargues. Això ella ho observava d'amagatotis, llançant la mirada amb naturalitat amunt i avall del vagó, com qui tira la canya i espera pescar alguna expressió interessant. Ell, en canvi, l'escrutava de manera descarada, com faria un entomòleg amb un insecte pendent de classificar, repassant-la de dalt a baix, entretenint-se en els pits i després clavant-li l'esguard, directe, als ulls. Els de l'home eren verds. No li agradaven els ulls verds, i menys en un home. Li estava dient això, mentalment, mentre li feia un pols amb la mirada. I l'altre no sols no la desviava sinó que insistia, amb un mig somriure prepotent, com pensant aquí mano jo. I s'equivocava, perquè

llavors la Camile va canviar el missatge i ja no es tractava de *no m'agraden els teus ulls verds*, sinó *deixa de mirar-me d'una vegada o m'emprenyaré*. I ell ho devia entendre, perquè girà la cara com si hagués sentit un soroll i després va fer un badall d'aquells falsos, dels que es produeixen per dissimular, i que un observador atent interpreta com el que són en realitat, una fugida. A causa d'aquest petit incident, la Camile va reprendre el fil. Necessitava un home? Ho dubtava. En tot cas hauria de ser com ella. Fort i decidit. Capaç d'agafar-la per la cintura, com l'abraçador de la rossa menudeta, que l'aixequés fins que les boques de tots dos quedessin al mateix nivell i que quan ella s'hi resistís, amb una mirada en tingués prou per fer-la sentir indefensa —encara que només fos per uns instants—, espantada per l'abús que es produïria, de ben segur, fes el que fes per impedir-ho, perquè la naturalesa d'un home aixecador com el que ella imaginava no podria funcionar d'altra manera. Després, si calia, ja el canviaria. Perquè tot es pot canviar.

—D'aquí a deu minuts això ja estarà. T'ho dic per si vols anar parant la taula.

Va tenir un sobresalt.

—D'acord, va contestar.

Es va aixecar i va posar unes estovalles blaves que encara tenien les marques de la planxa. Va entrar a la cuina. En Benoît estava preparant la taula de formatges.

—Això té molt bona pinta, Benoît. —Es va adonar que ell somreïa, agraït, tan tocat i posat, sense ni una arruga a la camisa. Se'l mirava com si esperés trobar un indicatiu del seu

costat fosc, alguna cosa que la pogués atreure, a part de la faceta intel·lectual. Ho va deixar per impossible. A la fusta, la simetria dels talls de formatge era insuportable.

Va posar els coberts i dues copes. Va obrir el llum perquè ja estava enfosquint. Va col·locar una espelma al mig de la taula i la va encendre. Com a homenatge al darrer sopar amb en Benoît en molt de temps, va pensar. Si acceptava l'oferta de la Universitat de Barcelona, s'estaria gairebé mig any lluny de París. Va decidir no dir-li res, de moment; ja l'hi faria saber quan hagués pres la decisió.

Es van posar a sopar. El silenci predominava, clamorosament present. I potser per això, de tant en tant, ell impulsava la conversa, que serpentejava una estona, tranquil·la, entre temes comuns, generals, no conflictius. Ara estava argumentant la necessitat de recuperar petits espais físics i mentals per eludir l'estrès, que considerava inevitable si no s'adoptaven determinades estratègies defensives.

—Una petita passejada llegint poesia, una estona assegut en un bar acollidor gaudint d'un cafè...

—Hi estic d'acord... en teoria, però no sempre és factible. La realitat és abassegadora; molts cops és impossible disposar d'intimitat. —La darrera frase la va expressar amb un deix diferent, remarcant molt les síl·labes, com dedicant-l'hi.

—De debò? —era evident que no havia captat la ironia.

—Vols saber què en penso? —En el fons seguia molesta amb ell per haver-se presentat a sopar sense avisar.

—I tant. Tot el que penses m'interessa.

—Crec que no es pot generalitzar. Hi ha persones que gaudeixen estant soles i n'hi ha que necessiten compartir amb algú tot el que els passa pel cap.

—I tu ets... —va vacil·lar perquè a pesar de tenir-ho clar no volia espifiar-la.

—A mi m'agrada estar sola, però en companyia.

—No és contradictori? —Va glopejar una mica de vi sense deixar de mirar-la. Ja anava pel segon vas.

—En absolut. Gaudir de la soledat sabent que tens a l'abast algú amb qui no cal ni parlar perquè n'hi ha prou de saber que és allí, al teu costat. Hi pot haver res millor?

—Però...

—Una persona que també gaudeixi amb la pròpia soledat, que no abusi de la relació, que no interfereixi quan no toca. Com un mirall, saps?

—Si tu volguessis...

Es va adonar que en Benoît estava a punt d'oferir-se en cos i ànima per enèsima vegada. El va interrompre i va reconduir el discurs.

—D'altra banda tampoc se n'ha d'abusar. La solitud, o la pau d'esperit, quan sobrepassa un temps raonable, tendeix a confondre's amb l'avorriment.

—Què vols dir?

—Quan donava els últims tocs a la meva tesi doctoral, vaig estar tres mesos a casa l'avia. Era l'hivern. La casa estava situada en una petita vall enmig de les muntanyes i, al matí, amb la llar de foc acabada d'encendre i la música clàssica

com a única companyia, observava els cims embolcallats de boira i em sentia transportada a un altre món. Em trobava plàcida i excitada al mateix temps, influïda per l'espectacularitat del paisatge. Natura en estat pur, amb aquells efectes especials de fons. Millor que una pel·lícula. Em recordava la Binoche a *Chocolat*, on l'acció passava en un entorn similar, amb aquella obsessió per la feina ben feta. A mi em succeïa el mateix. No t'én riguis. No dius que m'hi assemblo? Frisava cada matí per baixar a treballar. De debò. Era com participar en la representació d'una òpera.

En Benoît se la mirava amb ulls xinesos, la cara entre les mans, els colzes a la taula. El gest estava carregat de significat. Només li faltava bavejar. Va decidir accelerar el final de la història.

—Fins que van anar passant els dies i el ritual de la llar de foc i la música va esdevenir rutinari, i en mirar per la finestra només veia arbres vulgars difuminats per la boira, i res més, o ni tan sols això. M'hi havia acostumat i ja no tenia el valor dels primers dies. El mateix que em passaria si cada dia m'assegués a la mateixa terrassa, a la mateixa hora.

—Fas trampa. Jo no ho havia plantejat com una acció repetitiva, sinó com una col·lecció de petites activitats, en temps i formes diferents.

L'espelma estava a les últimes i gairebé no es veia la flama.

—El que vull dir és que tot cansa, i això inclou les persones.

—Pensant així mai no compartiràs res.

—Qui sap.

—Parlant de compartir —de sobte va adoptar un aire seriós, com si el que anava a dir fos transcendent—, no tinc gens clar que el departament s’hagi de posicionar contra la política de seguretat...

El veia reflectit al vidre i li va fer l’efecte que la paret era el full d’un àlbum i la finestra una instantània on la figura d’en Benoît semblava difuminada. Li van venir d’una llampada els raonaments de Barthes quan suggeria que la fotografia, més que activar el record i preservar la vida, el que feia en realitat era manifestar la pèrdua, la desaparició, allò que ja no existia. En Benoît desapareixent, en procés de sortir de la seva vida, mentre seguia parlant, convincent com sempre. L’escoltava a mitges.

—...i això és el que penso.

—No hi estic d’acord, Benoît, ho sento —també en política era més radical que ell—; la passivitat em fa sentir malament. —El va mirar, una mica desafiant—. Després de tants anys de postcolonialisme continuem igual. Cal protestar o no ens en sortirem. No poden pagar la crisi sempre els mateixos. Crec que hauríem de reaccionar de manera més contundent. —Estava indignada de debò.

—Puc acceptar que s’han comès errors, però hem de fer un esforç per racionalitzar la situació. Al capdavall, l’amenaça terrorista existeix, prou que l’hem patida. —Es va acabar el darrer got de vi; ella ni l’havia tastat.

—Això no justifica...

—I és clar que no, però no es pot adoptar aquesta actitud

d'inferioritat moral, com si tots fóssim responsables del passat. Jo no me'n vull sentir responsable.

—Potser no —només va vacil·lar un segon—. En tot cas, la realitat existeix per ser canviada. En això no tinc dubtes.

—Hi ha altres coses de les quals no hauries de dubtar. —Li agafà la mà i la mirà als ulls.

—Benoît... —Va intentar retirar la mà i, com era previsible, ell va afliuxar la seva.

—Et necessito, Camile —va dir—. De debò.

—Au va, Benoît —feia que el renyava—. No comencis. —Era una súplica afectuosa—. És tard i vull anar a dormir.

L'home no va dir res.

—Escolta, Benoît, d'aquí a uns dies me'n vaig a Albi. Ens anirà bé estar separats, tenir temps per pensar. —Es va començar a aixecar de la cadira—. Ajuda'm a fer-ho més fàcil.

El va acompanyar fins a la porta. En Benoît, com si intuís alguna cosa, li va fer un petó als llavis, llarg, profund. Ella es va deixar fer. Adeu, va dir. Sentia les passes d'ell per l'escala, cada cop més llunyanes. Va pensar que era un comiat somort.

Capítol 2

Les vuit del matí. L'Andreu Pisnart era al llit. Per poca estona, perquè ja feia més de deu minuts que tenia els ulls oberts. Era com un rellotge. Repassava les motlures del sostre. Se les sabia de memòria, però no podia evitar mirar-les, en especial aquella que era ben bé al mig —des d'on baixava el fil de la llum i la bombeta i el globus d'Ikea, que semblava un xampinyó, ja ho sabia, però que li va agradar tant que, encara que fos exageradament econòmic, no va poder evitar comprar-lo. Això va ser el dia que va acompanyar la Milena, o la Vicky, o ves a saber qui, a *mirar coses*. Per cert, què devia estar fotent a hores d'ara la calentorra de la Milena?—, doncs això, que li agradava resseguir la motllura, amb l'espasa travessant el cercle com si fos un escut d'armes. Des que era petit, el primer que veia quan obria els ulls era aquell enrevessament de filets i de bordons que dibuixaven el sostre, perquè aquella sempre havia estat la seva habitació, a la part del darrere del pis, al costat del celobert —per on entrava aquella llum esmorteïda que feia que l'espasa de guix semblés difuminada— i de l'altra

habitació petita, on tenia..., però això, ara, era igual. S'havia de llevar. Va apartar el llençol amb els peus. Va sortir del llit i es va posar dret. Els peus van gaudir amb el tacte exclusiu de la catifa de llana argentina, i aquell estímulo, quan li arribà al cervell, li va provocar una estirada de braços mandrosa i satisfeta. Va fer un badall. Es va infligir una dutxa ràpida, només entrar i sortir, amb aigua freda. Ni es va ensabonar. Es va eixugar de qualsevol manera i es va posar uns pantalonets de gimnàstica i una samarreta vella de color gris. Es va calçar unes esportives. Au, cap a l'altre extrem de pis. La sala era gran, amb un balcó tancat, arrodonit, que donava a l'avinguda Diagonal. Els finestrals, netíssims, emmarcaven el fullatge dels plàtans, assedegats ja a primera hora per la calor estiuenca i enganxosa de Barcelona. El sol obria clapetes de llum —i també polsim en suspensió— a l'espatllera, al banc de musculació, a la bicicleta estàtica, a la cinta per córrer. Es va castigar el cos, treballant-lo minuciosament, sense pausa. Al cap de quaranta minuts estava xop de suor. Es va treure la roba i la va llençar al cove. Després va encendre una cigarreta. Va gaudir de la dutxa fins que se'n va cansar. Es va eixugar amb energia, resseguint els pectorals, els deltoïdes, els abdominals, els bíceps. Quin cony de cos, va dir. Va assajar alguna postura de forçut davant el mirall. Es va afaitar i es clenxinà de manera despenitjada perquè començava a perdre cabell allí on s'acaba el front i creia que així ho dissimulava. Mentre s'estava posant els Levi's 514 va sentir la porta del pis. Hola, Aurora, va dir gairebé cridant; tinc molta gana, avui. I algú, l'Aurora, va contestar alguna

cosa des de la cuina. Es va posar una camisa italiana, blanca, amb una ratlleta molt fina que gairebé no es veia, de màniga llarga. Va anar doblegant les mànigues fins que li van arribar al colze, es va tornar a emmirallar i se'n va anar cap a la cuina on va agafar l'assistenta per sota els braços i l'aixecà a pols —no tenia gaire mèrit perquè era una dona menuda, tota pell i ossos, una mica geperuda, d'uns setanta anys, que es defensava pegant-li copets al pit. Deixa'm d'una vegada, ganàpia, que ja no tinc edat per aquestes coses, es queixava sense gaire convicció. Ningú ho diria que ja tens quaranta anys, insistia fent veure que estava enfadada. Què faria sense tu, Aurora? Què faria sense els teus esmorzars? Li va fer un petó al front i la va deixar a terra. Era l'única dona que respectava. Va esmorzar amb ganes.

Va sortir del pis. Al replà es va treure les claus de la butxaca, va baixar dues fileres d'esglaons i va obrir la porta de l'entresol. El pis, que era idèntic al principal, semblava buit i polsós. Va obrir una habitació, plena de caps fins al sostre, on va buscar alguna cosa que no va trobar i tot seguit n'escorcollà una altra amb el mateix resultat. Ho va deixar córrer. Va anar fins a la sala gran, la del balcó cobert. Una catifa vermella, tova, de pèl llarg, ocupava tota l'estança. Es va treure les sabates abans d'entrar-hi i s'hi passejà. En un racó hi havia un sofà gran com un llit, dues butaques i una tauleta baixa ocupada per dues copes de cava i una glaçonera amb l'ampolla buida. Un plat amb un canapè solitari. Semblava ressec. El sol entrava amb dificultat, perquè el rectangle de

sortida al balcó panxut estava protegit per una cortina. La va obrir i també els finestrals. Això s'ha de ventilar, va dir mentre recollia les copes i la glaçonera i el plat. Al costat de la porta hi havia unes sabatilles. Se les va posar i ho va portar tot a la cuina. Va posar el plat i les copes al rentaplats, va llençar l'aigua de la glaçonera i va deixar la botella buida en un racó. Va repassar el frigorífic. Era ple d'ampolles d'aigua Perrier, de cava, suc de fruita, tòniques, cerveses, i llaunes de cloïsses. Va tornar a la sala. Es va asseure a la butaca. L'Aurora no hi havia entrat mai, en aquell pis. No era per a ella, allò. Quan convenia fer dissabte utilitzava els serveis d'una empresa de neteja i mentre l'home o la dona de fer feines repassaven tot el pis, ell també s'hi estava. No et pots fiar de la gent, i menys encara d'aquests arreplegats que venen de ves a saber quins països, deia. Va seure al sofà i mirà al sostre. Va pensar que allí les motlures eren més exagerades, pel fet de ser la sala principal, i llavors, aquesta reflexió intranscendent li va provocar, sense que pogués evitar-ho, una tristor estranya, com un decaïment, en adonar-se que aquella sala, que podria tenir més vida i ser força acollidora, estava condemnada a ser utilitzada a la nit, només. I en aquest punt va titubejar durant uns instants, atrapat per una sensació de desassossec, mentre amb la mirada resseguia la inclinació dels pèls de la catifa allà on havia posat els peus, com buscant les seves pròpies petges. Tot plegat una mica desconcertant. I llavors va dir, què passa, home, d'on surts tu, ara, amb aquests pensaments absurds? Es va aixecar, va tancar els finestrals i la cortina, es va posar les sabates i

va entrar a l'habitació del costat, després d'obrir-la amb clau. Va haver d'encendre el llum perquè no hi havia cap obertura exterior i només al fons, a terra, s'intuïa un punt de claror que pujava de baix, per l'obertura d'una escala de cargol.

Era una sala gran, perquè en algun moment, de dues habitacions se n'havia fet una. Ho delataven les rajoles. Les primeres que va trepitjar, així que va entrar per la porta, eren blanques i negres, com un tauler d'escacs girat en diagonal. Després, a partir de la meitat de l'habitació —on estava situada la taula de despatx, enorme, antiga, de fusta de castanyer, amb tres calaixos frontals i dues columnes laterals amb cinc calaixos cadascuna— eren més petites, blaves i blanques, amb una sanefa vermella, i orientades en paral·lel a les parets. L'escriptori ajudava a dissimular-ho. Es va asseure a la butaca que hi havia darrere la taula i va obrir una agenda d'oficina. A la taula hi havia un telèfon negre, d'aquells antics de baquelita, i uns quants papers i llibres de comptabilitat. Va marcar un número. Distribucions García? Truco de Písnart Moda. Sí... És per una comanda. Sí... Dues capses de cinc unitats de calces Casandra de color negre i una de cinc unitats també, de color blanc... Sí, transparències, blonda i tul... Talla M... Písnart Moda. D'acord. Va tancar l'agenda i va anotar en una llibreta la data i la comanda efectuada. Va girar la butaca i va aixecar el cap. A la dreta, exposats en una vitrina, un fusell Mauser i una pistola Astra. Al costat hi havia un interruptor. El va prémer. El petit fluorescent de la vitrina va parpellejar una estona abans d'il·luminar les armes, lluents com si fossin noves, tot i

que a la culata del fusell s'hi podien apreciar profundes ferides a la fusta. La pistola, negra, inquietant, semblava demanar que algú l'agafés, o així ho va pensar ell, que va buscar una clau daurada al segon calaix i va obrir la porteta vidrada. Va despenjar la pistola amb molt de compte i va deixar escórrer la mà pel canó, fred i dur. L'engrapava d'una manera fàl·lica, mentre la mirada es dirigia al quadre penjat al costat de la vitrina. Un home d'uns trenta anys, de posat seriós, mirada desafiant, els cabells pentinats cap enrere, com si algú els hi estigués estirant des del clatell, un bigotet prim, minúscul, entre el llavi superior i el nas, com si li haguessin fet un tall de punta a punta de la boca i la sang hagués quallat com un fideu. Per què va pensar en la sang? L'home portava camisa blava. A sota del quadre, escrit en una xapeta daurada, al costat de la bandera espanyola amb l'àguila de Sant Joan, amb lletres cal·ligràfiques: Damián Písnart. Entre el quadre i la vitrina, la fotografia emmarcada d'una parella. Sentia que el canó de la pistola s'anava escalfant a la mà. Aquesta és l'extensió lògica del braç; del braç que serveix per agafar el que desitges, Andreu, no ho oblidis mai. No li calia ni tancar els ulls per recordar-ho. L'avi Damià amb la pistola a la mà, el braç estirat dirigit cap a la porta, perquè veiés com es feia per apuntar, i ell, amb deu anys, assegut a la taula, al costat del telèfon de baquelita que, de sobte, va sonar, i gairebé es va posar a plorar de l'ensurt. El despatx de l'avi Damià. Va repetir el gest de l'avi, amb el braç estirat cap a la porta. Bang, bang, va fer. Va depositar la pistola a la vitrina, al sagrari va dir ell, i la va tancar amb clau.